

MATCHBOOK

The Vanishing Half

สายใยลึกลับ

Brit Bennett เขียน
ศิริกมล ตาน้อย แปล

Goodreads Choice Award for Best Historical Fiction 2020

The background of the entire image is a repeating pattern of black and white diamonds. The diamonds are arranged in a grid, with black diamonds pointing upwards and downwards, and white diamonds pointing to the left and right. The pattern is centered and covers the entire area.

The Vanishing Half
สายใยสีจาง

The Vanishing Half

สายใยสีจาง

แปลจาก The Vanishing Half
ของ Brit Bennett
โดย ศิริกมล ตาน้อย

The Vanishing Half สายใยสีจาง • ศิริกมล ตาน้อย แปล

จากเรื่อง The Vanishing Half ของ Brit Bennett

Copyright © 2020 by Brittany Bennett

Thai Language Translation © 2023 by Matichon Publishing House

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม 2566

ราคา 360 บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

เบนเนท, บริท. The Vanishing Half สายใยสีจาง.

กรุงเทพฯ : มติชน, 2566. 384 หน้า.

1. นวนิยายอเมริกัน. I. ศิริกมล ตาน้อย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
813.6

ISBN 978 - 974 - 02 - 1848 - 7

สำนักพิมพ์มติชน | www.matichonbook.com

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์ : อารักษ์ คคนาท, สุพจน์ แจ่มเร็ว,
นงนุช สิงหเดชะ, รุจิรัตน์ ทิมวัฒน์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์ : มณฑล ประภากรเกียรติ

รองผู้จัดการสำนักพิมพ์ : สุภาชัย สุชาติสุธธรรม, ประภาพร ประเสริฐโสภา

บรรณาธิการบริหาร : สุลักษณ์ บุญปาน

บรรณาธิการเล่ม : ญักฐณิชา ทนชัยขมภู • พิสูจน์อักษร : ณรงค์ พึ่งบุญพา

ออกแบบปก-ศิลปกรรม : สิริวิธนา นวลนุ่ม

ประชาสัมพันธ์ : กชพร ทองลักษณะวงศ์, ณัฏฐา เขียวกุล

จัดทำโดย : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 1235

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มติชน 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1 เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2000, 2108

จัดจำหน่ายโดย : บริษัทงานดี จำกัด (ในเครือมติชน) 12 ถนนเทศบาลนฤมาล ประชาณิเวศน์ 1

เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900 โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3350-3360

Matichon Publishing House a division of Matichon Public Co., Ltd.

12 Tethsabannarueman Rd., Prachanivate 1, Chatuchak, Bangkok 10900 Thailand

 matichonbook @matichonbook

 @matichonbook matichonbooks matichonbook

ในกรณีที่หนังสือมีข้อผิดพลาดจากการพิมพ์ เช่น หน้าขาดหาย หน้าซ้ำ หน้าสลับ เข้าเล่มกลับหัว
กรุณาติดต่อมาที่ email: matichonbook.sales@gmail.com หรือ inbox matichonbook เพื่อขอเปลี่ยนเล่มใหม่

สั่งซื้อหนังสือจำนวนมากในราคาพิเศษ ติดต่อที่ บริษัทงานดี จำกัด โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 3353

ฝ่าย MATICHON PREMIUM PRINT : บริษัทมติชน จำกัด (มหาชน) รับผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ทุกประเภท

โทรศัพท์ 0-2580-0021 ต่อ 2419, 2424 email: print.matichon@gmail.com Matichon Premium Print

คำนำสำนักพิมพ์

ว่ากันว่า ฝาแฝดมักมีความเชื่อมโยงถึงกันบางอย่าง
เป็นครึ่ง เป็นคู่ ไม่ว่าจะเหมือนหรือต่าง ทั้งสองก็ถูกสร้างมาเพื่อ
เติมเต็มกันและกัน

แต่จะเกิดอะไรขึ้น ถ้าใครสักคนเลือกตัดสิ่งแสนพิเศษนี้ทิ้ง
เพียงเพราะไม่ต้องการเป็นครึ่งหนึ่งของคู่ที่สมบูรณ์อีกต่อไป

The Vanishing Half สายใยลึกลับ โดยบริต เบนเน็ตต์
หนังสือที่การันตีด้วยรางวัล Goodreads Choice Award 2020
ในฐานะ Best Historical Fiction จะพาคุณไปสัมผัสชีวิตของฝาแฝด
ที่อาศัยในเมืองคนดำครึ่งผิวขาวเมื่อครั้งอเมริกายังมีการแบ่งแยกสีผิว
ไปจนถึงปีที่ลึกลับสุดลง สำรวจสายสัมพันธ์ที่ขาดสะบั้น ผลพวง
ไม่คาดฝันที่ลิขิตอนาคตทั้งสองอย่างไม่มีทางหวนคืน ความลับ
ที่ต้องผืนกล้ำกลืนเพื่อไม่ให้ชีวิตใหม่ล้นคลอน ไม่อาจเปิดเผย
กับใครแม้กระทั่งเลือดเนื้อเชื้อไขของตัวเอง

ขอเชิญทุกท่านมาร่วมดำดิ่งสู่ห้วงความคิดและความปรารถนา
ของฝาแฝดที่แตกหักจากหนึ่งเดียว สู่คนสองคนที่แตกต่างกัน ดันรน
ไปกับปัญหาสีผิว บาตแผลทางจิตใจ การเปลี่ยนผ่าน ชนชั้น และ
อัตลักษณ์ของมนุษย์อันแสนซับซ้อน

จิตใจเป็นเรื่องยากจะหยั่งถึง...
หากคุณเลือกที่จะมีชีวิตที่ดีกว่าเดิมได้...
หากคุณเลือกที่จะเป็นคนอื่นได้...
คุณจะไม่ทำอย่างนั้นหรือ

สำนักพิมพ์มติชน

คำนำผู้แปล

The Vanishing Half หรือ *สายใยสีจาง* นิยายเล่มที่สองของ บริต เบเนตต์ เล่าถึงหลากหลายชีวิตในห้วงเวลายาวนานกว่าครึ่งทศวรรษ ขนานไปกับประวัติศาสตร์ชาติพันธุ์กับการเมืองซึ่งเปลี่ยนแปลง ที่ละน้อย ทว่าไม่ว่าในช่วงเวลาใดก็ยิ่งปรากฏความย้อนแย้งและความเหี้ยมโหดให้เห็นเสมอ ไร่ไ้ววของความเมตตาปรานีและความยุติธรรม

เรื่องราวทั้งหมดเริ่มต้นที่แมเลิร์ด เมืองสมมติในลุยเซียนาที่แทบไม่มีใครรู้จัก ปัญหาการเหยียดสีผิวทั้งจากภายในและภายนอกทวีความรุนแรงทำให้ชาวเมืองปรารถนาให้ลูกหลานสีผิวอ่อนจางลงเรื่อยๆ สังคมคลั่งชาวผิวขาวให้ใครหลายคนตัดสินใจลงมือที่ตนที่นิยามด้วยชาติกำเนิดราวผลัดผ้า หันไปสวมผิวสีใหม่ที่นำมาซึ่งโอกาสทางเศรษฐกิจและสังคม แลกกับการต้องอยู่อย่างหลบๆ ซ่อนๆ และเก็บงำความลับไปชั่วชีวิต

เราจะเห็นชีวิตแยกแตกเป็นถนนสารพัดสายตามแต่ทางที่เลือกเดิน การตัดสินใจเพียงไม่กี่ครั้งนำมาซึ่งผลลัพธ์อันคาดไม่ถึง แม้แต่ชีวิตของฝาแฝดที่เติบโตมาด้วยกันอย่างเดซอเรียกับสเตลลา พี่น้องผู้เคยสนิทชิดเชื้อ หรือผู้ติดกับเคนเนดี ลูกสาวของพวกเธอที่พบกัน

ด้วยความบังเอิญเพียงครั้งเดียว และด้วยความตั้งใจอีกหลายๆ ครั้ง

ด้วยการเล่าที่สั้นไหล เรียบง่ายทว่าแยบยล นิยายเรื่องนี้ชวนให้เราทบทวนกรอบความคิดที่เราใช้มองโลกและสายตาที่โลกใช้มองเรา ปะทะกับคำถามเกี่ยวกับตัวตนที่นิยามด้วยสังคม ชาติพันธุ์ ภาษำและปัจเจกบุคคลอยู่เนืองๆ

ผู้แปลขอขอบคุณสำนักพิมพ์มติชนที่มอบโอกาสในการเดินทางไปกับตัวอักษร ขอขอบคุณบรรณาธิการสำหรับการตรวจแก้ไขต้นฉบับ และขอบคุณผู้เกี่ยวข้องทุกท่านที่ทำให้การพิมพ์หนังสือเล่มนี้ลุล่วงด้วยดี

หวังว่าผู้อ่านจะสนุกกับการอ่าน

ศิริกมล ตาน้อย

แต่ครอบครัวของฉัน

xx

ตอนที่ 1
ฝ่าแผลดผู้สาบสูญ (1968)

หนึ่ง

เช้าที่หนึ่งในแฟลตผู้สาบสูญกลับมาเยือนแมเลิร์ด ลู เลอบอน วังไปยัง
ร้านอาหารเพื่อแจ้งข่าวด่วน ปัจจุบันแม้เวลาล่วงมาหลายปี ภาพลูตื่น
ตระหนกผลัฏประตูกะจกเข้ามาในร้านทั้งเหว้อโซมกาย หายใจหอบถี่
ปกเสื้อเปียกชุ่มเพราะรีบเร่งยังตราตรึงในความทรงจำทุกคน ลูกคำที่
ยังจ้วดยากันล่อมวงส่งเสียงเซ็งแซ่ รวาลิบคนเห็นจะได้ แต่คงมีคน
มากกว่านี้ที่จะโกหกว่าตนเห็นเหตุการณ์อันน่าระทึกใจนี้กับตาเช่นกัน
ในเมืองไร่ปลุสตร์เล็กๆ แห่งนี้ ไม่เคยมีเรื่องหรือหาวเกิดขึ้นนับตั้งแต่
ฝาแฝดวินส์หายตัวไป ทว่าเช้าวันนั้นในเดือนเมษายน ปี 1968 ระหว่าง
เดินทางไปทำงาน ลูเห็นเดเซอเรีย วินส์ เดินแบกกระเป๋าหนังใบจ้อยอยู่
บนถนนพาร์ทริดจ์ รูปร่างหน้าตาเธอไม่ผิดจากเมื่อเธอทิ้งเมืองนี้ไปตอน
อายุได้สิบหกปี ผิวสีอ่อนจางราวกับทรายเปียกน้ำหมาดๆ ร่างเพรียว
ไร้ทรวดทรงองค์เอวของเธอชวนให้เขานึกถึงกิ่งไม้ไผ่ลู่ท่ามกลางสายลม
กระซิก เธอกำลังรีบ ศีรษะเอียงเอน ถึงตรงนี้ ลูหยุดพุดสักพักเหมือน
โสมพะลุละครสัตว์ ก่อนเล่าต่อว่าเธอจูงมือเด็กหญิงมาด้วย อายุราว
เจ็ดแปดปี ผิวดำดุน้ำมันดิน

“ดามิดหมี” เขากล่าว “อย่างกับบินตรงจากแอฟริกาเนะ”

ร้านเอกเฮาส์ของลูอิงอลด้วยบทสนทนาอันหลากหลาย พ่อครัว

สงสัยว่าไซ้เดเซอเรียจริงหรือ ด้วยความที่ลู่อายุย่างเข้าหกสิบปีในเดือน พฤษภาคมนี้แล้ว แกมยังดื้อด้านไม่ยอมสวมแว่นสายตาอีก ส่วน พนักงานลิฟฟสาวยืนย่นว่านั่นไซ้สาวน้อยวินส์แน่ แม้แต่คนตาบอดก็ บอกได้นั่นคือยายหนูวินส์และไม่ใช่แฝดอีกคน ลูกค้าพากันลืมิใจก ข้าวโพดกับไซ้บนเคาน์เตอร์ หาได้แยแสเรื่องไร้สาระอย่างแม่สาววินส์ อีกคนต่างหากเล่าที่น่าสนใจ เด็กหญิงผิวดำคนนั้นเป็นใครกันแน่ เป็นไปได้หรือเปล่าว่าเธอคือลูกสาวของเดเซอเรีย

“จะเป็นใครไปได้เล่า” ลูพุด ดิงกระดาศชำระกำใหญ่จากกล่อง มาซับหน้าผากขึ้น

“อาจเป็นเด็กกำพร้าที่เธอรับมาเลี้ยง”

“เด็กดำๆ อย่างนั้นจะเป็นลูกเดเซอเรียได้ยังไงล่ะ”

“เดเซอเรียดูเหมือนคนที่จ้ะรับเลี้ยงเด็กหรือไง”

แน่ละว่าไม่ เธอช่างเห็นแก่ตัว หากพวกเขานึกอะไรเกี่ยวกับ เดเซอเรียออกลักอย่างก็เห็นจะเป็นเรื่องนี้ จ้ะได้แค่นั้นแหละ เด็กแฝด หายตัวไปสิบสี่ปี เกือบเท่าระยะเวลาที่ทุกคนรู้จักทั้งสอง หายว้บไปจาก เตียงหลังงานเต้นรำวันสถาปนาเมือง ขณะที่แม่ของพวกเธอหลับอยู่ ที่โถงสุดทางเดินนี้เอง เช้าวันหนึ่ง สองฝาแฝดยืนเบียดกันหน้ากระจก ในห้องน้ำ เห็นเป็นเด็กสาวสี่คนหน้าตาเหมือนกันอย่างกับแกะกำลัง ยีผมกันเล่น หลังจากนั้น เตียงนอนพล้นว่างเปล่า มีผ้าห่มคลุมไว้ดังเช่น ทุกวัน เรียบตึงหากเป็นผีมือสเทลลา ยับย่นหากเป็นเดเซอเรีย ทั้งเมือง ตามหาเด็กทั้งสองให้ควักตลอดช่วงเช้า ขานชื่อพวกเธอในป่า คิดเป็น ตูเป็นตะว่าพวกเธอถูกลักพาตัวไป พวกเธอหายตัวไปกะทันหันเหมือน พระเจ้ารับตัวกลับสรวงสวรรค์ เหลือไว้เพียงคนบาปแห่งเมืองแมเลิร์ต

แน่นอนว่าความจริงหาได้เป็นเรื่องเลวร้ายหรือพิศวง ไม่นานนัก ฝาแฝดก็ปรากฏตัวในนิวออร์ลีนส์ เด็กเห็นแก่ตัวสองคนที่หลบหนี

ภาระหน้าที่ของตัวเอง แต่พวกเธอทำอย่างนั้นได้ไม่นานหรอก อีกสัก
หน่อยก็ถูกชีวิตในเมืองริดเค้นพลังงานจนหมดสิ้น แล้วพอเงินกับความ
บ้าบิ่นหดหาย พวกเธอจะร้องไห้สะอึกสะอื้นกลับมาซบอ้อมแม่ตามเดิม
ทว่าพวกเธอไม่กลับมาเลย หากแต่แยกทางกันหลังผ่านไปหนึ่งปี ทั้งสอง
ต่างมีชีวิตเป็นของตัวเองดังตอนอยู่ในห้องแม่ สเตลลากลายเป็นคนขาว
ล้วนเดเซอเรียแต่งงานกับชายผิวดำที่ลุดเท่าที่เธอจะหาพบ

บัดนี้เมื่อเธอกลับมา ไม่มีใครล่วงรู้เหตุผล คิดถึงบ้านกระมัง
คิดถึงแม่หลังหายหน้าไปนาน ไม่ก็อยากอวดลูกสาวตัวดำๆ ของเธอ ที่นี้
ไม่มีใครแต่งงานกับคนดำหรือจากแมเลิร์ดไปไหน ทว่าเดเซอเรียทำครบ
หมดแล้ว แต่งงานกับคนดำแล้วจึงมือลูกผิวดำป้อนไปทั่วเมืองอย่างนี้
นับว่าหยาบกันเสียด้วยซ้ำ

ที่ร้านเอกเฮาส์ของลู ผู้คนต่างแยกย้าย พ่อครัวดึงตาข่ายคลุม
ผมออก พนักงานเสิร์ฟพับเหรียญห้าเซ็นต์บนโต๊ะ ชายในชุดหมีพากัน
กระดกกาแฟก่อนมุ่งหน้าไปโรงกลั่นน้ำมัน ลูฟังหน้าต่างเปราะๆ พลัง
มองออกไปยังถนนด้านนอก เขาควร์โทรศัพท์บอกระยะเวลารอส เธอก็ไม่
ควรจะเจอลูกสาวที่โผล่มาแบบไม่มีปี่มีขลุ่ยหลังผ่านมรสุมมากมาย
ขนาดนั้น หนนี้อะไรอีกล่ะ เดเซอเรียกับเด็กผิวดำนั่น ให้ตายเถอะ เขา
เอื้อมมือหยิบโทรศัพท์

“คิดว่าพวกหล่อนจะอยู่ยาวไหม” พ่อครัวถาม

“จะรู้ละ ที่แน่ๆ หล่อนดูริบนะ” ลูตอบ “สงสัยว่ารีบไปไหนนัก
มองข้ามหัวฉันไปโน่น ไม่โบกมือหรือทักทายอะไรสักคำ”

“หยิ่งซะมดียด เอาอะไรมาผยองพองขนอย่างนั้นนะ”

“พระเจ้า” ลูอุทาน “ไม่เคยเห็นเด็กคนไหนผิวดำเท่านี้มาก่อน
เลย”

เมืองนี้ช่างพิลึกพิลั่น

แมเลิร์ดตั้งชื่อตามเปิดป่าที่มีแถบสีขาวยอบคอบ อาศัยตามนาข้าว และหนองบึง เช่นเดียวกับเมืองอื่น เมืองนี้เป็นภาพฝันมากกว่าจะเป็นสถานที่ ภาพฝันดังกล่าวผุดขึ้นในสมองของอัลฟอนซ์ เดอควัวร์ ในปี 1848 ขณะยืนในไร่อ้อยที่ตกทอดมาจากพ่อผู้เป็นอดีตเจ้านาย ปัจจุบันพ่อของเขาเสียชีวิตแล้ว ลูกชายผู้ได้รับอิสระจึงปรารถนาจะสร้างอะไรสักอย่างบนที่ดินเปล่าซึ่งจะยืนยงไปอีกหลายทศวรรษ สร้างเมืองเพื่อคนเช่นเขา คนที่ไม่มัววันได้รับการยอมรับว่าเป็นคนขาว แต่ก็ไม่ยอมถูกปฏิบัติเยี่ยงคนดำ เป็นพื้นที่ให้คนเหล่านี้ แม่ผู้ล่วงลับเคยเกลียดชังผิวสีดำนี้อย่างยิ่ง เมื่อยังเยาว์ แม่มักผลักเขาไปยืนตากแดด อ้อนวอนให้สีผิวคล้ำลง นั่นอาจเป็นเหตุให้เขาฝันถึงเมืองนี้ และเช่นเดียวกับมรดกล้ำค่าชนิดอื่น ผิวสีอ่อนเป็นของขาวอันเปล่าเปลี่ยว เขาแต่งงานกับลูกครึ่งคนผิวขาวกับดำผู้มีผิวขาวเสียยิ่งกว่าเขา พ่อเธอตั้งท้องและให้กำเนิดลูกคนแรก เขาก็จินตนาการถึงเหล่านๆ ที่มีผิวขาวขึ้น ราวกับกาแฟในแก้วที่ค่อยๆ ถูกครีมเจือจาง กลายเป็นคนผิวดำที่สมบูรณ์แบบยิ่งขึ้น ผิวขาวขึ้นทุกชั่วคน

ไม่นานผู้คนก็เริ่มหลั่งไหลเข้ามา ไม่นานก็ไม่อาจแยกภาพฝันกับสถานที่จากกันได้ แนวคิดเรื่องเมืองแมเลิร์ดถูกส่งต่อไปทั่วทั้งเขตศาสนาเซนต์แลนดรี คนผิวสีต่างซบซิบด้วยความสงสัย คนขาวไม่เชื่อด้วยซ้ำว่าเมืองนี้จะมีจริง เมื่อมีการสร้างโบสถ์เซนต์แคทเธอรีนในปี 1938 เขตการปกครองส่งนักบุญหนุ่มจากดับลินมา ซึ่งเขามั่นใจว่าตนหลงทางแน่เมื่อมาถึง ไหนพ่่านสั่งหมานายกบอกว่าแมเลิร์ดเป็นเมืองคนผิวสีโง่เล้า แล้วเหล่าคนที่เดินตามถนนนี้เป็นใครกันหนอ ผิวขาว ผมบลอนด์ ไม่ก็แดง คนผิวเข้มที่สุดไม่กล้าเท่าคนกรีกเสียด้วยซ้ำ นี่คือคนผิวสี

ในอเมริกาที่เหล่าคนขาวอยากกีดกันอย่างนั้นหรือ แล้วพวกเขามอง
ออกได้อย่างไรว่าใครเป็นใคร

ตอนที่แฟดวีนส์ถือกำเนิด อัลฟอนซ์ เดอควัวร์ เสียชีวิตไปนานแล้ว
ทว่าหลานของเหลนเขาสืบทอดมรดกนี้ไม่ว่าจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม
รวมถึงเดเซอเรียที่พร่าบ่นก่อนไปปิกนิกในวันครบรอบสถาปนาเมือง
กลอกตาทุกครั้งที่ได้ยินคำว่าวันสถาปนาที่โรงเรียน ราวกับวันดังกล่าว
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับเธอทั้งสิ้น สิ่งนี้จะยังคงติดตัวไปตลอดแม้สองแฝด
จะทิ้งเมืองไปแล้ว ไม่ว่าเรื่องที่เดเซอเรียไม่อยากข้องแวะกับเมืองที่เป็น
มรดกของตัวเอง หรือที่เธอเขียนประวัติศาสตร์ทิ้งราวกับปิดมือที่เตะบา
เธอออก เธอหนีจากเมืองได้ ทว่าหนีจากวงศ์ตระกูลไม่ได้ กระนั้นแฟด
วีนส์กลับเชื่อว่าพวกเธอทำได้ทั้งสองอย่าง

แต่หากอัลฟอนซ์ เดอควัวร์ ได้เดินทอดน่องในเมืองที่เคยวาดฝัน
เขาคงยินดีปรีดาหากได้เห็นหลานของเหลนของตัวเอง เด็กหญิงแฟด
วีนส์น้ำตาลอ่อน ดวงตาสีน้ำตาลเหลือบ ผมหยักเป็นลอน เขาต้อง
ปลานปลั้มที่ได้พบพวกเธอเป็นแน่ เพราะเด็กๆ ต่างสมบูรณ์แบบกว่า
พ่อแม่ที่ละเล็กละน้อย อะไรจะดีไปกว่านี้ได้อีกเล่า

แฟดวีนส์หายตัวไปวันที่ 14 เดือนสิงหาคม ปี 1954 ทันทีที่งานเดินร่ว
วันสถาปนาเมืองจบลง ซึ่งทุกคนมารู้ภายหลังว่าพวกเธอวางแผนนี้มา
โดยตลอด สเตลลาผู้ฉลาดเฉลียวคงคาดการณ์ว่าชาวเมืองจะ่วนกับ
อย่างอื่น อ่อนเพลียจากการตากแดดอย่างบาร์บีคิวที่จัดริสกลางเมือง
พ้อคำเนื่อนามวิลลี ลี จะรมควันซี่โครง เนื้อส่วนหน้าอก และไส้กรอก

ฮอตลิ่งที่เรียงกันเป็นแถว ตามด้วยสุนทรพจน์ของนายกเทศมนตรี ฟอนทีโน จากนั้นหลวงพ่อดาวนอร์จะนำสวดบทภาวนาก่อนอาหาร ถึงตอนนี้อะไรๆ จะเริ่มยุกยิก แอบดึงเศษหนังไก่กรูบกรอบจากจานที่พ่อแม่ถือรับพรอยู่ มีวงดนตรีบรรเลงเพลงคลอตลอดการเฉลิมฉลอง ยามบ่ายแสนยาวนาน ปิดท้ายคำคินนั้นด้วยงานเต้นรำในโรงยิมโรงเรียน พวกผู้ใหญ่จะเดินตบตุงเปิดกลับบ้านหลังดื่มรัมพ์พันธุ์ของทรินิตี้ เบียร์รี เกินขนาด เวลาไม่กี่ชั่วโมงในโรงยิมนั้นจะค่อยๆ ดึงพวกเขากลับสู่ วิทยาลัยของตัวเอง

หากเป็นคำคินอื่น ซาล เดอลาฟอส คงลอบมองนอกหน้าต่าง แอบดูสองสาวเดินภายใต้แสงจันทร์ อะเดล วินส์ คงได้ยินเสียงไม้ กระดานลั่น แม่แต่ลู เลอบอน ที่กำลังปิดร้านคงเห็นฝาแฝดผ่านบาน กระจกฝ้า ทว่าวันสถาปนา ร้านเอกเฮาส์ของลูปิดเร็วกว่าปกติ ซาลผู้คึก ขี้เมาอย่างไม่มีสาเหตุก็ร่วมรักกับภรรยาจนพลอยหลับไป อะเดลนอน กรนทั้งที่ถือแก้วรัมพ์พันธุ์เอาไว้ ผันว่าได้เต้นรำกับสามีในงานคินสู่เหย้า ไม่มีใครเห็นฝาแฝดแอบย่องหนี เป็นไปตามแผนที่พวกเธอวางไว้

ความคิดนี้ทำให้เซสเทลลา ช่วงฤดูร้อนสุดท้ายนั้น เดเซอเรีย ต่างหากที่ตัดสินใจจะหนีออกจากบ้านหลังไปปิกนิก ซึ่งไม่น่าแปลกใจเท่าใดนัก เป็นเธอไม่ใช่หรือที่บอกใครต่อใครที่พร้อมรับฟังว่าอยาก ออกจากแมเลิร์ดใจจะขาด ส่วนมากเธอบอกสเทลลา ผู้ตามใจเธอ อย่างอดทนเพราะชินกับการฟังเธอพูดเพื่อจ้อ สำหรับสเทลลา การไป จากแมเลิร์ดช่างน่าอัศจรรย์เทียบเท่าการบินไปประเทศจีน ที่จริงเธอทำ อย่างนั้นได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าเธอจะกล้าทำจริง ผิดกับเดเซอเรีย ที่เฝ้าฝันถึงชีวิตนอกเมืองปศุสัตว์เล็กจ้อยแห่งนี้ นับตั้งแต่คู่แฝด

ได้ชมภาพยนตร์เรื่อง *โรมวาลีก*¹ ที่โรงภาพยนตร์นิเกิลเอดเดอร์ใน
อาเปอลูซัส เธอแทบไม่ได้ยินเสียงพูดคุยในภาพยนตร์เพราะเด็กผิวสีบน
ชั้นลอยส่งเสียงดังกลบ พวกนั้นทั้งเกรและซี้เมื่อ พวกกันขว้างข้าวโพด
คั่วใส่คนขาวที่นั่งอยู่ด้านล่าง กลับกัน เธอฟังราวกับ ไม่เขี่ยออกไปไหน
จินตนาการว่าได้ซื้อขนมทองไปไกลแสนไกลถึงปารีสหรือโรม แม้จะ
ไม่เคยไปนิวยอร์กลินส์ที่ใช้เวลาเดินทางเพียงสองชั่วโมงสักครั้งเลยก็ตาม

“ข้างนอกนั่นมีแต่ความโหดร้ายรออยู่เท่านั้นละ” แม่บอกเธออย่าง
นี้เสมอ แน่แน่นอนว่ายี่ห่าก็เหมือนยี่งูเดเซอเรีย สองแฝดรู้จักเด็กหญิง
นามฟาร์ราห์ ริเบโด ผู้หนีออกจากเมืองไปเมื่อปีที่แล้ว และนั่นฟังดู
ง่ายตายเหลือเกิน การหนีจะยากขนาดไหนเชียว หากฟาร์ราห์ที่แก่กว่า
พวกเธอปีเดียวทำสำเร็จมาแล้ว เดเซอเรียฝันเฟื่องว่าเธอจะหนีออกจาก
เมืองไปเป็นดารา เธอเคยเล่นละครแค่เรื่องเดียวตั้งแต่เกิดมา *โรมิโอกับ
จูเลียต* ตอนมัธยมสาม แต่ตอนที่เธอได้ยืนกลางเวที แม่เพียงเสียว
วินาที เธอคิดว่าบางทีแม่เลิร์ดอาจไม่ใช่เมืองที่น่าเบื่อกที่สุดใโนอเมริกา
ก็เป็นได้ เพื่อนร่วมชั้นถูกร้องให้กำลังใจเธอ ส่วนสเตลลาหลบในเงามืด
ของโรงยิม เดเซอเรียรู้สึกเหมือนได้เป็นตัวของตัวเองเสียที ไม่ใช่ฝาแฝด
ไม่ใช่ครึ่งหนึ่งของคู่ที่ไม่สมบูรณ์ ทว่าในปีต่อมา เธอเสียบทไวโอลาใน
เรื่อง *สิบสองราตรี* ให้แก่ลูกสาวของเทศมนตรี หลังจากที่พ่อของหล่อน
บริจาคเงินให้โรงเรียนในนาที่สุดท้าย เธอยื่นหน้าหงิกอยู่ข้างเวทีขณะที่
แมรี ลู ฟอนทิโน ส่งยิ้มและโบกมือให้ผู้ชม บอกน้องสาวของเธอว่า
อยากไปให้พ้นแม่เลิร์ดแทบขาดใจ

“เธอก็พูดอย่างนี้ทุกครั้ง” สเตลลากล่าว

¹ *Roman Holiday* ภาพยนตร์รวมคอมมวด้วยเจ้าหญิงที่อยากออกไปใช้ชีวิตในโลก
ภายนอกอย่างสามัญชน ฉายเมื่อ ค.ศ. 1953 - บรรณาธิการ

“เพราะมันจริงทุกครั้งไงล่ะ”

ทว่านั่นไม่จริงเสมอไป เธอเกลียดแมเลิร์ด แต่ไม่เกลียดเท่าความรู้สึกเหมือนติดกับอยู่ในเมืองคับแคบนี้ เธอย่ำถนบนลูกรังสายเดิมมาทั้งชีวิต สลักอักษรย่อชื่อเธอใต้โต๊ะเรียนที่แม่เธอเคยใช้ และสักวันลูกๆ ของเธออาจได้สัมผัสรอยสลักหยาบๆ นี้ด้วยปลายนิ้วของตัวเอง โรงเรียนอยู่ในตึกเดียวกันเสมอมา ทุกระดับชั้นกองรวมกัน ดังนั้นการเลื่อนชั้นสู่โรงเรียนมัธยมปลายแมเลิร์ดจึงไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไรเปลี่ยนแปลงสักนิดเพราะอยู่ตรงข้ามโถงทางเดินเพียงไม่กี่ก้าว เธอคงอดทนอดกลั้นได้มากกว่านี้หากทุกคนในเมืองไม่คั่งขำกัน ซิล กิลเลอร์รี กับแจ็ก ริชาร์ด มักเถียงกันในเรื่องตัดผมว่าเมียใครขาวงามกว่ากัน แม่เธอมักตะโกนไล่หลังบอกให้เธอสวมหมวกทุกครั้ง หรือพวกเขาเมืองที่เชื่อเรื่องไม่เป็นเรื่อง อย่างการดื่มกาแฟหรือกินช็อกโกแลตตอนตั้งคร่ำจะทำให้ลูกออกมาผิวดำ พ่อของเธอนั้นผิวขาวเสียจนในเช้าวันหนาวๆ เธอสามารถมองเห็นเส้นเลือดดำยามพลิกแขนของเขได้อย่างชัดเจน แต่จะมีความหมายอะไรละเมื่อคนขาวมาจับตัวพ่อไปจะให้เธอเย้ยหยันชีวิตๆ นี้อยู่อีกหรือ

ตอนนี้เธอจำเขาแทบไม่ได้แล้ว คิดแล้วก็ใจคอไม่ดี เรื่องก่อนพ่อตายกลายเป็นเหมือนเรื่องของคนอื่นเล่าให้ฟัง เหมือนกับยุคที่แม่เธอไม่ต้องตื่นแต่ฟ้าสางไปทำความสะอาดบ้านคนขาวหรือรับซักผ้าสุดสัปดาห์ ซึ่งเชือกตากผ้าไขว้ไปมาในห้องนั่งเล่น สองแผ่นเคยชอบเล่นซ่อนแอบตามกองผ้าห่มหรือผ้าปูเตียง ก่อนเดเซอเรียจะคิดว่ามันน่าอับอายเพียงใดที่บ้านอัดแน่นไปด้วยของสกปรกของคนแปลกหน้าอยู่ตลอดเวลา

“ถ้ามันจริง เธอคงทำอะไรสักอย่างแล้ว” สเตลลาบอก

เธอเป็นคนเตรียมพร้อมอยู่เสมอ ทุกคืนวันอาทิตย์ สเตลลาจะ

รีดผ้าเพื่อทั้งสัปดาห์ ต่างจากเดเซอเรียที่รื้อหาชุดกระโปรงซักแล้วทุกเช้า ยัดการบ้านที่เพิ่งทำเสร็จใส่กระเป๋านักเรียน สเทลลาชอบไปโรงเรียน เธอได้คะแนนวิชาคณิตศาสตร์เต็มตั้งแต่อนุบาล พอขึ้นมัธยมสี่ ครูเบลตันถึงขั้นให้เธอสอนรุ่นน้องบางวิชา แถมยกตำราแคลคูลัสเล่มเก่ามาให้ สมัยเธอเรียนอยู่สเปลแมนให้ หลายสัปดาห์หลังจากนั้น สเทลลาจะนอนบนเตียง พยายามตีความสัญลักษณ์แปลกตากับตัวเลขเรียงเป็นพีดีในวงเล็บ มีหนังสือเดเซอเรียลองพลิกหนังสืออ่านดู ทว่าสมการเหล่านั้นกลับเรียงต่อกันเหมือนภาษาโบราณ สเทลลาจึงดึงหนังสือกลับ รวากับเดเซอเรียทำให้มันต่างพร้อย

สเทลลาใฝ่ฝันอยากเป็นครูที่มัธยมปลายแมมเลอร์ติดกับเดเซอเรีย ที่จินตนาการถึงอนาคตของตัวเองในแมมเลอร์ที่ไร ก็เห็นแต่ภาพชีวิตตัวเองดำเนินต่อไปอย่างไร้จุดหมาย รู้สึกจุ๋มในลำคอทุกครา พอเธอเปรยว่าจะออกจากเมือง สเทลลาไม่เคยอยากพูดถึงเรื่องนี้เลย

“เราทิ้งแม่ไม่ได้นะ” เธอตอบอย่างนี้เสมอ เดเซอเรียมักเงยบเพราะรู้สึกผิด แม่สูญเสียมามากพอแล้ว เป็นเรื่องที่ทั้งคู่รู้ดีแก่ใจ

วันสุดท้ายของชั้นมัธยมสี่ แม่เลิกงานกลับบ้านมาแล้วบอกสองแฝดว่า จะไม่ได้เรียนต่อภาคฤดูใบไม้ร่วง พวกเธอเรียนสูงพอแล้ว เธอบอกอย่างนั้น ค่อยๆ หย่อนตัวนั่งและพักเท้าบนเก้าอี้ยาว แม่อยากให้พวกเธอเริ่มทำงาน สองแฝดที่เพิ่งอายุสิบหกขณะนั้นถึงกับนั่งงันไป ที่จริงสเทลลาควรจะสังเกตว่าใบเสร็จส่งมาบ้านถี่กว่าเมื่อก่อน ส่วนเดเซอเรียควรจะเอะใจว่าทำไมเฉพาะเดือนที่แล้วเดือนเดียว แม่จึงส่งเธอไปขอค่าจ้างเพิ่มที่บ้านพอนทิโนถึงสองหน กระนั้นสองสาวได้แต่จ้องตากันเงิบๆ ขณะที่แม่คลายเชือกกรองเท้า สเทลลารู้สึกเหมือนถูกต่อยเข้าที่หน้าท้องอย่างจัง

“แต่หนูเรียนไปด้วยทำงานไปด้วยได้นะคะ” เธอกล่าว “หนูจะ

หาทาง—”

“ไม่ได้หรอกแม่หนู” แม่ตอบ “แกต้องทำงานช่วงกลางวัน แกเข้าใจใช่ไหมว่าฉันจะไม่ทำแบบนี้ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ”

“หนูรู้ แต่ว่า—”

“ขนาดแนนซี เบลดัน ยังให้แกสอนหนังสือ ยังเหลืออะไรให้เรียนอีก”

แม่หางานทำความสะอาดบ้านที่อาเปอลูซัสให้พวกเธอเป็นที่เรียบร้อย และให้เริ่มงานตอนเช้า แต่ไหนแต่ไรมา เดเซอเรียเกลียดการช่วยแม่ทำงานบ้าน เกลียดการจุ่มมือลงในน้ำล้างจานแสนโสโครก กัมหน้ำฉุน รู้ว่าสักวันนิ้วมือของเธอจะอวบอ้วนและเป็นปุ่มปมจากการขยี้เสื้อผ้าพวกคนขาว แต่อย่างน้อยเธอไม่ต้องสอบ เรียน หรือท่องอะไรอีก ไม่ต้องทนฟังครูสอนจนเบื่ออยากร้องไห้ เธอจะได้เป็นผู้ใหญ่เสียที จากนั้นชีวิตคงเริ่มต้นอย่างแท้จริง ครั้นสองแปดเริ่มเตรียมมือเย็น สเทลลายังคงนั่งเงียบและท้อเหี่ยวขณะล้างแครร์รอดใต้อ่างล้างจาน

“ฉันคิดว่า—” เธอเกริ่น “ฉันแค่คิดว่า—”

เธออยากเรียนต่อมหาวิทยาลัยสักวันหนึ่ง แน่ละว่าเธอคงสอบไล่ได้ที่สเปลแมน หรือฮาเวิร์ด หรือที่ใดก็ตามที่เธอต้องการ ความคิดนี้หลอกหลอนเดเซอเรียมาโดยตลอด กลัวว่าสเทลลาจะย้ายไปแอตแลนตาหรือ ดี.ซี. โดยไม่มีเธอ เธอโง่เง่าเล็กน้อยที่รู้ว่าสเทลลาจะไม่ทิ้งเธอไป แต่เดเซอเรียเองก็ไม่อยากเห็นน้องสาวของตัวเองเศร้าซึมเช่นกัน

“เธอยังไปได้นะ” เดเซอเรียว่า “หมายถึงหลังจากนี้”

“ยังไงละ ต้องจบมัธยมปลายก่อนนะ”

“เธอก็ยังทำได้นี่ เรียนกลางคืนหรืออะไรเทือกนั้น เดียวเดี๋ยวก็

จบแล้ว เธอทำได้อยู่แล้ว”

สเตลลาเงียบไปอีก ก้มหน้าหันแคร่รถตีไล่สตัวร์ เธอรู้ว่าแม่ลำบาก ขนาดไหนและจะไม่มีความเข้าใจเธอ ทว่าเธอเสียศูนย์จนเพลอเฉือนมิต เข้าใจตัวเอง

“เวรเอ๊ย!” เธอสบถอย่างขุ่นเคือง เล่นเอาเดเซอเรียที่อยู่ข้างๆ สะดุ้ง สเตลลาแทบไม่สบถเลย โดยเฉพาะในระยะเวลาที่แม่อาจได้ยิน เธอปล่อยมิต เลือดไหลซึมออกจากนิ้วซึ่งเป็นสายสีแดงเล็กๆ เดเซอเรีย ผลุนผลันคว้านิ้วสเตลลาเข้าปากตัวเองเหมือนอย่างที่เคยทำสมัยเด็ก เวลาสเตลลาไม่ยอมหยุดร้องไห้ เธอรู้ว่าตอนนี้พวกเธอโตเกินกว่า จะทำอย่างนี้แล้ว แต่ก็ยังอมนิ้วของสเตลลาไว้ ลีนได้รอสาวเลือด สเตลลานิ่งมอง น้ำตาคลอหน่วยแต่ยังไม่ร้องไห้

“สกปรกน่า” สเตลลาพิมพ์้ำ แต่ก็ไม่ได้ชักนิ้วกลับ

ตลอดฤดูร้อน ฝาแฝดพากันนั่งรถประจำทางเข้าตัวเมืองอาเปอลุซัส
ไปเป็นสาวใช้ในคฤหาสน์สีขาวหลังโตหลังประตูเหล็กที่มีสิงโต หินอ่อนหลายตัวประดับบนยอดเสา มันตั้งตระหง่านอลังการเสียจน น่าชื่น เดเซอเรียหัวเราะเมื่อเห็นมันครั้งแรก ส่วนสเตลลามองอย่าง กังวล รวากับสิงโตเหล่านั้นจะมีเลือดเนื้อขึ้นมาได้ทุกเมื่อและมารุม จิกทิ้งเธอ ตอนที่แม่หางานให้พวกเธอได้ เดเซอเรียรู้ว่าต้องเป็นบ้าน เศรษฐีคนขาว แต่เธอคาดไม่ถึงว่าจะร้ายขนาดนี้ โคมไฟเพชรระย้า ห้อยลงมาจากเพดานสูงลิ่วจนเธอต้องปีนบันไดถึงชั้นบนสุดเพื่อไป ปิดฝุ่ ไหนจะบันไดเวียนที่เล่นเอาเมินหัวทุกครั้งที่ใช้ผ้าเช็ด เช็ด ไปตามราว อีกทั้งครีวกว้างขวางที่เธอต้องถู ได้เดินผ่านอุปกรณ์ ทันสมัยใหม่เอี่ยมที่เธอไม่รู้ด้วยซ้ำว่าพวกมันใช้งานอย่างไร

บางครั้งเธอคลาดกับสเตลลาและต้องตามหาเธอ แต่ครั้น

จะตะโกนเรียกหาก็เกรงว่าเสียงจะก้องสะท้อนกับเพดาน มีหนหนึ่ง เธอเจอสเทลลากำลังขัดถูตู้เสื้อผ้าในห้องนอน ดวงตาจ้องลึกเข้าไป ในกระจกแต่งหน้าที่รายล้อมด้วยขวดโลชั่นจืดอย่างโหยหา รวกับปรารถนาจะนั่งบนเก้าอี้บุวมตัวนั้นแล้วถูวนวดครีมหอมฟุ้งลงบนฝ่ามืออย่างทีออเดรย์ เฮปเบิร์น น่าจะทำ ชมโฉมตัวเอง อย่างกับว่าเธอ ดำรงชีวิตในโลกที่ผู้หญิงทำแบบนั้นกัน ทว่าพอเงาของเดเซอเรีย ปรากฏขึ้นด้านหลัง สเทลลากลับหลบสายตา อับอายที่ถูกจับได้ว่า เธอก็ต้องการอะไรสักอย่างเป็นเช่นกัน

ตระกูลนั้นเชื่อว่าดูพอนท์ ประกอบด้วยภรรยาผมบลอนด์พองฟู ผู้หนึ่งเคยๆ ตลอดปาย ตาปรีอและชีเบื้อหน่าย สามี่ซึ่งทำงานที่ธนาคาร บริหารทรัพย์สินสันต์แลนด์รี เด็กชายสองคนที่ผลัดกันไปมาหน้าชุด ไทโรทส์ลีซึ่งเธอไม่เคยเห็นมาก่อน และเด็กแบเบาะร้องกระจองอแง วันแรกที่ไม่ถึง คุณนายดูพอนท์พินิจสองแฝดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นหันไป พูดยกับสามีอย่างขบไปที่ว่า “สวยจังเนอะ ผิวขาวดึนนะว่าไหม”

คุณดูพอนท์แคพยักหน้าตอบ เขาเป็นคนนุ่มนวลมั่งเอะอะ สวมแว่น ทรงกันขวดโค้กที่เลนส์หนาจนเห็นดวงตาเหลือเท่าเม็ดลูกบ๊วย เวลาเขา เดินผ่านเดเซอเรียที่ไร เป็นต้องเอียงศีรษะราวกับกำลังถามตัวเอง

“เธอคือคนไหนนะ” เขามักถาม

“สเทลลาอะ” บางครั้งเธอตอบอย่างนี้ด้วยนิกสนุก เธอไปปด เก่งมาแต่ไหนแต่ไร ข้อแตกต่างเดียวระหว่างการโกหกกับการแสดง คือผู้ชมรู้ทันหรือไม่ แต่ก็นับเป็นการแสดงเหมือนกันนั่นละ สเทลลา ไม่เคยอยากสลัตัว เธอมั่นใจว่าต้องถูกจับได้ ทว่าการโกหกหรือการแสดงจะแนบเนียนได้นั้นต้องสวมบทบาทอย่างเต็มตัว เดเซอเรียสังเกต สเทลลามามากหลายปี อย่างนี้ล้วยเขี่ยชายเสื้อเล่น ทัดผมหลังใบหู หรือ เหลือบมองด้านบนอย่างลึกลับก่อนเอ่ยคำทักทาย เธอสามารถเลียน

แบบและเสียงของฝาแฝดเธอได้ราวกับสวมวิญญาณอีกฝ่ายในร่างตัวเอง เธอรู้สึกพิเศษที่รู้ว่าตัวเองสร้างเป็นสเตลลาได้ แต่สเตลลาเป็นเธอไม่ได้

ตลอดฤดูร้อนนั้น ไม่มีใครเห็นสองฝาแฝดเลย ไม่มีสองเด็กสาวเดินเลียบถนนพาร์ทริจ หรือเดินลอดเข้าไปทางซุ้มหลังร้านของลุง หรือไปแอบดูหนุ่มๆ ฝึกซ้อมที่สนามฟุตบอล ทุกเช้าคู่แฝดจะหายเข้าไปในบ้านดูพอนท์และออกมาอย่างเหนื่อยล้าในช่วงเย็นพร้อมกับฝาเท้าบวมเป่ง เดเซอเรียทิ้งตัวพิงหน้าต่างรถประจำทางระหว่างกลับบ้าน ฤดูร้อนใกล้สิ้นสุดลงแล้ว กระนั้นเธอกลับนึกไม่ออกว่าฤดูใบไม้ร่วงจะเป็นอย่างไร เมื่อต้องขัดพื้นห้องน้ำขณะเพื่อนๆ กระซิบกระซาบกันในโรงอาหาร พวกนางวางแผนเต้นรำงานคืนสู่เหย้า ชีวิตเธอจะเป็นอย่างไรตลอดไปหรือ ต้องถูกจองจำในบ้านที่เขมือบเธอทันทีที่เหยียบย่างเข้าไปอย่างนั้นหรือ

มีเพียงทางออกเดียว เธอรู้ รู้มาตลอด แต่พอเข้าเดือนสิงหาคม เธอก็เอาแต่คิดถึงนิวออร์ลีนส์ พอเช้าวันสถาปนาเมืองมาถึง แค่คิดว่าต้องกลับไปบ้านดูพอนท์ที่หวาดหวั่นจะแย่แล้ว เธอสะกิดสเตลลาบนเตียงข้างๆ และพูดว่า “ไปกันเถอะ”

“ไปไหน” สเตลลาถาม

“เธอรู้อยู่แล้วนา ฉันขี้เกียจพูดละ ไปกันเถอะ”

เธอเริ่มรู้สึกเหมือนมีประตูลบหนึ่ปรากฏขึ้นต่อหน้าต่อตา หากเธอชักช้าอีกแค่นิดเดียว ประตูปานนี้อาจอันตรายจนไปตลอดกาล แต่เธอทั้งสเตลลาไม่ได้ เธอไม่เคยห่างแฝดของเธอสักครั้ง ด้วยส่วนหนึ่งก็หวั่นใจว่าเธอจะยังมีชีวิตรอดหรือไม่หากต้องแยกจากกัน

“มาเถอะนา” เธอรบเร้า “คิดจะทำความสะอาดให้พวกดูพอนท์ไปจนตายหรือไม่”

เธอไม่มีทางรู้เลยว่าทำไมสเตลลาถึงยอมทำตาม เธออาจจะเบื่อเหมือนกัน หรืออาจเป็นเพราะเมื่อมองโลกตามจริง สเตลลาตระหนักได้ว่าพวกเธอสามารถหาเงินได้มากกว่าในนิวออร์ลีอันส์และช่วยแบ่งภาระแม่ได้มากกว่า หรือบางทีเธอเห็นประตูหลบหนีกำลังเลื่อนหายไปเหมือนกัน และนี่ก็ดูว่าสรรพสิ่งที่เธอต้องการล้วนอยู่นอกแมเลิร์ด แต่ใครจะสนใจเหตุผลที่เธอเปลี่ยนใจเล่า อย่างเดียวที่สำคัญคือท้ายที่สุดแล้ว สเตลลาตอบ “ตกลง”

ทั้งปายันั้น ผาแผดอ้อยอิงอยู่ในงานปิกนิกวันสถาปนา เดเซอเรียรู้สึกเหมือนตัวจะระเบิดออกเพราะความลับที่เก็บไว้ ส่วนสเตลลา ยังสงบเสงี่ยมเช่นเคย เธอเป็นคนเดียวที่เดเซอเรียเคยบอกความลับ สเตลลารู้ว่าเดเซอเรียสอบตกและปลอมลายเซ็นแม่แทนที่จะเอาผลสอบให้แม่ดู เธอรู้ว่าเดเซอเรียจึกของกระจุกกระจิกจากบ้านพอนทิโนอย่างพวกลิปสติกแท่ง ทุ่งกระดุม กระดุมข้อมือสีเงิน เพราะเธอทำได้ เพราะมันรู้สึกดีที่เห็นลูกสาวเทศมนตรีตัวลั่นระริกเดินผ่านเธอไป ด้วยรู้ว่าเธอแอบจกฉวยอะไรติดมือกลับมา สเตลลารับฟัง บางครั้งก็ตำหนิตแต่ไม่เคยปรึกษาบอกใคร นั่นละสำคัญที่สุด การเผยความลับแก่สเตลลาเหมือนกับการกระซิบใส่ขวดโหลแล้วหมุนปิดฝาจนแน่น ไม่มีอะไรเล็ดลอดจากปากเธอ แต่ตอนนั้นเธอนึกไม่ถึงว่าสเตลลาเองก็ซุกซ่อนความลับของตัวเองเอาไว้เช่นกัน

หลายวันหลังจากแผดวินส์หนีจากแมเลิร์ด น้ำจากแม่น้ำทะลักเข้าท่วม เปลี่ยนถนนทุกสายเป็นโคลนตม หากพวกเธอหรืออีกแม่แตร้วนเดียว พายุคงชะล้างพวกเธอ ไม่โดนฝนก็โดนโคลน คงได้ลุยฝ่าออกไปบนถนนพาร์ทริดจ์ได้สักครึ่งทางแล้วคิดว่า ไม่ไปแล้ว พวกเธอไม่ใช่หญิงแกร่ง คงไปได้ไม่ถึงห้าไมล์บนถนนเลนแน่ คงได้ย้อนกลับบ้าน เปียกโชกหัวจรดเท้า ก่อนจะผล็อยหลับไปบนเตียง เดเซอเรียคงต้องยอมรับ

ว่าตัวเองรู้วาม สเทลลาคงยอมรับว่าตัวเองแค่เชื่อฟังพี่สาว ทว่าคือนั่น
ไม่มีฝน ท้องฟ้าปลอดโปร่งขณะสองที่ฟ้าแผดหนือออกจากบ้านไปโดย
ไม่หันหลังกลับไป

เช้าวันที่เดเซอเรียกลับมา เธอเกือบหลงทางระหว่างไปบ้านแม่ ซึ่งเกือบ
แย่เสียยิ่งกว่าหลง เพราะเราไม่มีทางรู้เลยว่าร่างกายส่วนใดแน่ที่จดจำ
เส้นทาง ถนนพาร์ทรัดจ์แตกแขนงไปในป่าแล้วอย่างไรต่อ เจอแม่น้ำ
แล้วเลี้ยว แต่เลี้ยวซ้ายหรือขวาละ เมืองแปลกตาไปเสมอเมื่อเรากลับมา
เยือน เหมือนบ้านที่เครื่องเรือนเขยื้อนจากตำแหน่งเดิมไปสามนิ้ว คุณจะ
ไม่มองว่าเป็นบ้านคนอื่น แต่หน้าแข็งของคุณกลับตะขบไต่อยู่รู้จำไป
เธอหยุดอยู่ตรงปากทางเข้า ตะลึงงันกับทิวสนที่ทอดตัวเหยียดยาวสุด
ลูกหูลูกตา เธอพยายามมองหาอะไรก็ตามที่คุ้นตา จัดแจงผ้าพันคอให้
เข้าที่ ผ้าสีฟ้าขีดผืนนั้นปกปิดรอยข้ำได้เกือบมิด

“แม่จ๋า” จู๊ดถาม “ใกล้ถึงยัง”

ดวงตากกลมโตดูจันทรเต็มดวงซ้อนมอง ดวงตาคู่นี้เหมือนกับ
แซมมากเลียจนเธอต้องหลบตา

“จ๊ะ” เธอตอบ “ใกล้แล้ว”

“ใกล้แค่ไหน”

“อีกเดี๋ยวเดียวจะลูกรัก พันป่านี้ก็ถึงแล้ว แม่แค่กำลังนึกทางนะ”

ครั้งแรกที่แซมทำร้ายเธอ เดเซอเรียก็อยากกลับบ้าน ขณะนั้น
ทั้งสองแต่งงานได้สามปีแต่ยังรู้สึกเหมือนคู่รักข่าวใหม่ปลามัน แซมยัง
ทำให้เธอวาบหวามเมื่อเขาลากลิ้นเลียน้ำตาลไอซึ่งจากปลายนิ้ว หรือ
จุมพิตตั้นคอรระหว่างที่เธอเผยอริมฝีปากทาลิปสติก วอชิงตัน ดี.ซี.
เริ่มรู้สึกเหมือนบ้านที่เธอเห็นภาพตัวเองใช้ชีวิตที่เหลื่ออยู่โดยไม่ต้องมี
สเทลลา จากนั้นในคืนฤดูใบไม้ผลิคืนหนึ่งเมื่อหกปีที่แล้ว เธอดันลืมนับ

กระดุมเสื้อให้เขา พอเขาตื่น เธอก็ตอบไปว่าอุ่นกับการเตรียมมือเย็น อยู่ เขาคงต้องเย็บเองแล้วละ เธอทำงานมาเหนื่อยๆ นี่ก็ตีกจนได้ยิน เสียงรายการดิเอ็ดซัลลิเวนโชว์² กับลูกคอของไดอาแซนน์ แครีโรล์ล์ ขับขานเพลง “อิต แฮด ทุ บี ยู” แว่วมาจากห้องนั่งเล่น เธอเอาไก่เข้าเตาอบ พลันเมื่อหันกลับมา มือของแซมก็พาดฝ่าเข้าที่ปากของเธออย่างจัง เธออายุได้ยี่สิบสี่ปี ชีวิตนี้ยังไม่เคยโดนใครตบหน้ามาก่อน

“ทิ้งเขาซะสิ” โรเบอร์ตาเพื่อนของเธอบอกทางโทรศัพท์ “ถ้าเธอ อยู่ เขาจะคิดว่าเขาไม่ผิด”

“มันไม่่ง่ายอย่างนั้นนะซี” เดเซอเรียบอก เหลือบมองห้องของลูก น้อย เตะริมฝีปากที่บวมเป่ง พลันเธอนึกถึงใบหน้าของสเตลลา ใบหน้า ดุจเดียวกับเธอที่ว่าไม่פקซ้ำ

“ทำไมล่ะ” โรเบอร์ตาถาม “รักเขาหรือไง เขารักเธอมากจนตบเธอ หัวแทบหลุดเหียวนะ”

“ไม่ได้แะขนาดนั้นสักหน่อย” เธอตอบ

“แล้วเธอคิดจะอยู่อย่างนี้จนมันเกิดขึ้นหรือไง”

ตอนที่เธอกล้าหนีออกมา เดเซอเรียไม่ได้คุยกับสเตลลาตั้งแต่ เธอเปลี่ยนผ่านไปเป็นคนขาว เธอไม่มีช่องทางติดต่อและไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ตอนนี้เธออยู่ที่ไหน กระนั้นขณะระเห่ร่อนไปทั่วสถานียูเนียนโดยมี ลูกสาวผู้สับสนเกาะแขนอยู่ เธออยากโทรศัพท์หาฝาแฝด หลายชั่วโมง ก่อนหน้านี้ ระหว่างที่ทะเลาะกันอีกครั้ง แซมทั้งบิบบคและเอาป็นพกจ่อ หน้าเธอ นัยน์ตายังกระจ่างไม่ต่างจากครั้งแรกที่เขาจุมพิตเธอ สักวันเขา ฆ่าเธอแน่ เธอรู้ แม้กระทั่งหลังจากที่เขาปล่อยเธอ เธอพลิกตัวไปนอน ตะแคงพร้อมอ้าปากพะงาบๆ บนพื้น คือนั่นเธอแก้มกลับข้างกายเขา

² รายการวาไรตี้ชื่อดังของอเมริกาช่วง ค.ศ. 1948-1971 - บรรณาธิการ

จากนั้นก็เก็บกระเป๋าในความมืดมิดเป็นครั้งที่สองในชีวิต พอถึงสถานีรถไฟ เธอวิ่งไปที่ตู้ขายบัตรโดยสารพร้อมเงินที่ขโมยจากกระเป๋าตังค์ของแซม กำมือลูกสาวแน่น หอบหายใจจนเจ็บลิ้นปี

ยังงี้ต่อละทีนี้ เธอถามสเตลลาในหัว ฉันจะไปไหนดี แต่แน่นอนว่าสเตลลาไม่ตอบ และแน่นอนว่าปลายทางมีแห่งเดียวเท่านั้น

“อีกไกลแค่ไหนแม่” จู๊ดถาม

“อีกนิดจะลูก ใกล้ถึงแล้ว”

เกือบถึงบ้าน คำนี้หมายถึงอะไรกันนะ แม่คงเจตหัวเธอตั้งแต่หน้าบ้าน คงมองหน้าจู๊ดปราดเดียวแล้วชี้นิ้วไล่ให้กลับไปทางถนนเส้นเดิม แหงละ ถูกไอ้มีตนั้นตีมาละซี แกหวังอะไรละ แต่งงานประชิดคนอื่นมันไปไม่รอดหรอกนะ เธอย่อตัวลง อุ้มลูกสาวให้เกาะเอว แล้วออกเดินต่ออย่างใจลอย แค่นึกขยับร่างกายไปเท่านั้น คงคิดผิดกระมังที่กลับมาแม่เลิร์ด บางทีเธอน่าจะไปทีอื่น เริ่มต้นชีวิตใหม่ แต่จะเสียตายตอนนี้ก็สายไปแล้ว เธอเริ่มได้ยินเสียงแม่น้ำไหล เธอเดินใกล้เข้าไป ลูกสาวกอดคอเธอแน่น แม่น้ำจะบอกทางเธอ แค่นึกริมตลิ่ง เธอก็จะนึกทางออกเอง

สมัยอยู่ ดี.ซี. เดเซอเรีย วินส์ ฝึกอ่านลายนิ้วมือ

เธอไม่รู้มาก่อนว่าคนเราหัดอ่านลายนิ้วมือได้จนกระทั่งฤดูใบไม้ผลิปี 1956 ขณะเดินทอดน่องไปตามถนนคานัล เธอเห็นป้ายประกาศแปะบนกระจกหน้าต่างร้านเบเกอรี่ว่ารัฐบาลกลางสหรัฐรับสมัครงาน เธอหยุดยืนหน้าประตูทางเข้า จ้องมองใบประกาศนั้น ขณะนั้นสเตลลาหนีหายไปได้หกเดือนแล้ว เวลาผ่านไปอย่างเชื่องช้าและไม่มีทีท่าว่าจะเปลี่ยนแปลง จนบางทีเธอก็ลืม แม่น้ำจะฟังดูแปลกแค่ไหนก็ตาม พอเธอได้ยินมุกตลกจากรถบนถนนหรือเดินผ่านเพื่อนที่พวกเธอเคยรู้จัก

เธอจะหันไปหาสเตลลาแล้วพูดว่า “นี่เธอ-” ก่อนจะนึกได้ว่าเธอจากไปแล้ว นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอทิ้งให้เดเซอเรียอยู่คนเดียว

กระนั้นแม้เวลาล่วงไปหกเดือนแล้ว เดเซอเรียยังไม่หมดหวัง สเตลลาต้องโทรศัพท์หรือส่งจดหมายหาเธอแน่ แต่ทุกเย็น เธอได้แต่ความหาจดหมายในตู้ที่ว่างเปล่าและรออยู่ข้างโทรศัพท์ที่ไม่ยอมดังเสียที สเตลลาหนีไปมีชีวิตใหม่โดยไม่มีเธอ เดเซอเรียยังใช้ชีวิตอย่างทุกข์ตรมในเมืองเดิมที่ฝาแฝดทิ้งเธอเอาไว้ เธอจึงจดหมายเลขโทรศัพท์จากป้ายประกาศเหลืองอ้อยบนหน้าต่างร้านเบเกอรี่และตรงดิ่งไปยังสำนักงานสรรหาบุคลากรทันทีหลังเลิกงาน

เจ้าหน้าที่สรรหาซึ่งสงสัยว่าจะเจอใครที่เข้าที่บ้างใหม่ในเมืองเล็กอย่างนั้นแปลกใจที่เห็นหญิงสาวท่าทางเรียบร้อยนั่งตรงหน้า เธอปรายตามองใบสมัคร สะดุดตากับช่องที่เธอกรอกว่าเป็นคนผิวสี แล้วเคาะปากกาบนช่องที่เขียนว่า ภูมิภาค

“แมเลิร์ด” เธอพูด “ไม่เคยได้ยินชื่อเลย”

“เป็นแค่เมืองเล็กๆ นะคะ” เดเซอเรียตอบ “อยู่ทางเหนือของที่นี่”

“คุณซูเวอร์ชอบเมืองเล็กๆ นะ เขาพูดตลอดเลยว่าคนเจ๋งๆ มักมาจากเมืองเล็กๆ”

“อ้อ” เดเซอเรียตอบ “แมเลิร์ดก็เล็กเท่าที่เมืองสักเมืองจะเล็กได้เลยล่ะค่ะ”

ที่ ดี.ซี. เธอพยายามฝึกลบความระทมทุกข์ เธอเช่าห้องจากโรเบอร์ตา โธมัส สาวผิวสีอีกคนในแผนกอ่านลายนิ้วมือ ที่จริงแล้วควรเรียกว่าเช่าห้องใต้ดินเสียมากกว่า เพราะมันทั้งมืดและไม่มีหน้าต่าง แต่ยังสะอาดอยู่ ที่สำคัญคือค่าเช่าจับต้องได้ “มันไม่ได้ห่วยอะไร” โรเบอร์ตาบอกเธอวันแรกที่เริ่มทำงาน “แต่ถ้าจำเป็นต้องหาที่อยู่จริงๆ ละก็” เธอ

เสนอย่างล้งเล รวากับรอให้เตเซอเรียปฏิเสธ เธอเหนื่อยสายตัวแทบขาด พ่วงด้วยลูกสามคนให้เลี้ยง และว่ากันตามตรง เตเซอเรียดูจะไม่เพิ่มภาระให้เธอต้องดูแลอีกคน แต่เธอรู้สึกสงสาร เด็กสาวอายุยังไม่ถึงสิบแปดดี้ายมาเมืองใหม่คนเดียวเลยยกห้องใต้ดินให้ มีเตียงเดี่ยว ตู้เสื้อผ้า กับเครื่องทำความร้อนที่สิ้นสະเทือนกล่อมเธอทุกคืน

เตเซอเรียตั้งใจว่าจะเริ่มต้นใหม่ แต่ก็ดันคิดถึงสเตลลากว่าเดิม สงสัยว่าเธอจะคิดอย่างไรกับเมืองนี้ เธอหนีจากนิวยอร์กเพื่อหลีกหนีจากความทรงจำเกี่ยวกับน้องสาว ทว่ายังคงนอนไม่หลับหากไม่พลิกตัวไปหาสเตลลาที่นอนข้างกาย

ที่สำนักงาน เตเซอเรียได้เรียนรู้เรื่องลายนิ้วมือแบบโค้ง มัดหวาย และกันหอย อย่างแบบมัดหวายปัดขวา เส้นจะเวียนเข้าหาหัวแม่มือ ตรงข้ามกับแบบมัดหวายปัดซ้ายที่เส้นเวียนไปทางนิ้วก้อย แบบกันหอย กระเป๋ากลางเกิดจากแบบมัดหวายคู่ และลายนิ้วมือครั้นเยาว์วัยของผู้ฆราภาพที่สันลายนิ้วมือเลื่อนหายไปตามกาล เธอหาหนึ่งเอกลักษณ์จากคนนับล้านได้ด้วย การอ่านสันลายนิ้วมือ จากความกว้าง รูปร่าง แนว รุหนือ เส้นหนา เส้นแตก และเส้นพับ ทุกเข้านโตะของเธอจะมีลายนิ้วมือเก็บมาจากรถที่ถูกขโมย ปลอกกระสุนปืน เศษกระจกหน้าต่าง ลูกบิดประตู และมีดวงรออยู่ เธอวิเคราะห์ลายนิ้วมือของผู้ประทุวงต่อต้านสงครามและชั้นส่วนศพทหารที่ยัดมาในกล่องบรรจุน้ำแข็งแห้ง เธอกำลังศึกษาลายนิ้วมือจากปืนที่ถูกขโมยมาขณะที่แซม วินสตัน เดินผ่านเธอเป็นครั้งแรก เขาผูกเนกไทสีม่วงลาเวนเดอร์เข้าชุดกับผ้าเช็ดหน้าทอจากไหม เธอทิ้งกับความสดใสของสีเนกไทและชายผิวดำเมี่ยมผู้อาจหาญเลือกสวมเนกไทสีนี้ หลังจากนั้นพอเธอเห็นเขานั่งกินข้าวกลางวันกับทนายคนอื่นๆ เธอหันไปพูดกับโรเบอร์ตาว่า “ไม่ยกรู้ว่ามีอัยการผิวสีด้วย”

โรเบิร์ตทำให้เสียงขึ้นจมูก “มีลียะ” เธอตอบ “นี่ไม่ใช่บ้านนอก
บ้านเกิดหล่อนี่”

โรเบิร์ตไม่เคยได้ยินชื่อแมลลิธ ไม่มีใครที่อยู่นอกเขตศาสนา
เซนต์แลนตรีเคยได้ยินชื่อนี้ ตอนที่เดเซอเรียบอกแซม เขานึกภาพตาม
แทบไม่ออกด้วยซ้ำ

“พูดเป็นเล่นนี่” เขابอก “ทุกคนในเมืองขาวเหมือนเธอเลยเธอ”

เขาชวนเธอไปกินข้าวกลางวันด้วยในบ่ายวันหนึ่ง ยืนอิงคอก
ทำงานของเธอหลังแะมาถามเกี่ยวกับชุดลายนิ้วมือชุดหนึ่ง แต่หลัง
จากนั้นเขาสารภาพว่าไม่ได้ต้องการข้อมูลลายนิ้วมืออะไรหรอก แค่หา
ข้ออ้างมาทำความรู้จักเท่านั้น ขณะนี้ทั้งสองนั่งอยู่ในสวนพฤกษศาสตร์
แห่งชาติ มองฝูงเป็ดลอยไปมาบนผิวน้ำ

“ขาวกว่านี่อีก” เธอบอก นึกถึงคุณนายฟอนทิโนที่ไว้วางใจๆ ของ
เธอขาวเหมือนนมเปรี้ยวอยู่เป็นประจำ

แซมหัวเราะ “อย่างนี้คุณต้องพาผมไปเที่ยวที่นั่นสักวันแล้วละ”
เขากล่าว “ผมอยากเห็นเมืองผิวสีตินี้กับตา”

ทว่าเขาแค่คุยเจ๊าะแจ๊ะกับเธอเท่านั้น เขาเกิดในโอไฮโอและไม่เคย
ไปเยือนทางใต้ของเวอร์จิเนียเลยด้วยซ้ำ แม่ของเขาอยากให้เขาเรียนที่
วิทยาลัยมอร์เฮาส์ แต่ไม่ละ เขาเป็นเด็กบักอาย ก่อนที่หอพักทั้งหลาย
จะเลิกแบ่งแยกสีผิว เขามักนั่งเรียนในชั้นเรียนที่อาจารย์คนขาวไม่ยอม
ตอบคำถามเขา ต้องโกยหิมะเมื่อวันเย็บเย็บสี่เหลี่ยมออกจากกระจกหน้า
รถทุกฤดูหนาว คบกับสาวผิวสีอ่อนผู้ไม่ยอมจับมือเขาในที่สาธารณะ
การเหยียดชาติพันธุ์ในแดนเหนือที่เขาอยู่แล้ว ส่วนของทางใต้ใคร
อยากโดนก็ตามสบาย เท่าที่เขารู้ เพื่อนๆ ต่างคิดดีแล้วถึงได้หนีจากทาง
ใต้ แล้วน้ำหน้อย่างเขาจะมีปัญหากับการตัดสินใจของเพื่อนไปทำไม
เล่า ไอ้ขี้เหล้าพวกนั้นอาจไม่ปล่อยให้เขาได้กลับบ้านเลยก็ได้ เขาพูดเล่น

อย่างนี้เสมอ เขาอาจลงใต้แล้วลงเอยที่ไปรับชุดวัชพืชในไร่ฝ้ายก็เป็นได้

“คุณไม่ชอบแมเลิร์ดหรอก” เธอกล่าว

“ทำไมล่ะ”

“คนที่นี่พิลึกจะตาย คลั่งชา ฉันถึงได้ย้ายออกมาไง”

ไม่จริงเสียทีเดียว แต่เธอหวังว่าเขาจะเชื่อว่าเธอต่างจากคนที่บ้านเกิด เธออยากให้เขาเชื่อทุกอย่างยกเว้นความจริงที่ว่าเธอแค่ยังเด็ก เบื่อชีวิต และลากผ้าแฝดออกมาอยู่เมืองที่ทำให้เธอสูญเสียตัวตนของตัวเอง เขาเสียไปครึ่งหนึ่ง ขบคิดเรื่องนี้ จากนั้นก็เอียงงูใส่เศษขนมปังมาทางเธอ เขานั่งจิกขอบแซนด์วิชของตัวเองมาล็กพัก เพื่อที่เธอจะได้โปรยให้เบ็ด เป็นการให้เกียรติอย่างอ้อมค้อมที่เธอจะหลงรัก เธอยิ้มก่อนล้วงมือเข้าไปในถุง

เธอบอกเขาว่าไม่เคยคบกับผู้ชายแบบเขามาก่อน ทั้งที่จริงแล้วเธอไม่เคยคบกับผู้ชายคนไหนเลย ถึงได้ยินดีปรีดากับสิ่งเล็กน้อยทุกอย่างที่เขาทำ แซมพาเธอไปร้านอาหารที่มีผ้าปูโต๊ะสีขาวและช้อนส้อมสีเงิน ชวนเธอไปโรงละคร เอาตัวชมเอลลา ฟิตซ์เจอร์ลด์ มาเซอร์ไพรส์เธอครั้งแรกที่เขาพาเธอไปบ้าน เธอเดินดูรอบๆ อะพาร์ตเมนต์ชายโสดของเขา ได้แต่ทิ้งกับที่นอนเรียบๆ ตู้เสื้อผ้าจัดเรียงตามสี และเตียงหลังโต เธอเกือบร้องไห้เมื่อกลับไปยังห้องใต้ดินของโรเบอร์ตาหลังจากนั้น

เขาจะไม่ขอลับบ้านกับเธออีก เธอเองก็จะมีวันชวนเขา เธอบอกเขาแต่แรกแล้วว่าเกลียดชังแมเลิร์ดเพียงใด

“ผมไม่เชื่อคุณหรอก” เขาพูด ขณะทั้งสองนอนฟังเสียงฝนบนเตียงของเขา

“มีอะไรให้คุณเชื่อหรือไง ฉันแค่บอกคุณว่าฉันรู้สึกยังไง”

“นิโกรรักบ้านเกิดเสมอ” เขาว่า “แม้ว่าที่ที่เราจากมาจะเลวร้าย

ขนาดไหน มีแค่พวกคนขาวเท่านั้นที่มีสิทธิ์เกลียดบ้านเกิดของตัวเอง”

เขาได้เลื่อนตำแหน่งในหลายๆ โครงการที่คลีฟแลนด์ เขารักเมืองนั้นมากเท่าที่คนไม่มีอะไรในชีวิตให้รักคนหนึ่งจะรักได้ ขณะที่เธอเคยอยู่แค่ในเมืองที่เธออยากหนีออกมา กับแม่ที่บอกชัดเจนว่าไม่ต้อนรับเธอกลับไป เธอยังไม่ได้เล่าเรื่องสเตลลาให้แซมฟัง เรื่องนี้ดูเหมือนจะเป็นอีกเรื่องเกี่ยวกับแมลรีดที่แซมจะไม่เข้าใจ ทว่าเมื่อสายฝนตกกระทบหลังบ้านไดโนไฟ เธอหันไปหาเขาและเล่าว่าเธอมีฝาแฝดที่ตัดสินใจเปลี่ยนตัวเองเป็นคนอื่น

“เดี๋ยวเธอก็เหนื่อยกับการเสแสร้ง” เขาพูด “พนันได้เลยว่าเดี๋ยวเธอก็วิ่งแจ้นกลับมาเพราะคิดว่าตัวเองโง่เต็มประดา คนอย่างเธอน่ารักเกินกว่าที่ใครจะทิ้งไปได้”

เขาจุ่มพิตหน้าผากของเธอ เธอกระซิบอ้อมกอดแน่นขึ้นอีก ได้ยินเสียงหัวใจเขาเต้นดังอยู่ข้างหู นั่นคือช่วงแรกของความสัมพันธ์ ก่อนที่มือของเขากำเป็นมัด ก่อนที่เขาจะเรียกเธอว่าอีวีวเลื่องจองทองหรือแก๊งกับแฝดก็บ้าพอกัน หรือคิดว่าเป็นคนขาวซะก็ดี นั่นคือสมัยที่เธอเริ่มเชื่อใจเขา

หลายปีหลังจากนั้น เมื่อสายตาเริ่มฝ้าฟาง เธอจะโทษระยะเวลาหลายปี ที่เธอเพ่งมองเอกสารลายนิ้วมือและทำเครื่องหมายบนสันลายนิ้วมือเหล่านั้น หนหนึ่งโรเบิร์ตบอกเธอว่าอีกไม่นานระบบตรวจสอบลายนิ้วมือจะใช้เครื่องจักรแทนทั้งหมด ชาวญี่ปุ่นทดสอบเทคโนโลยีนี้แล้ว แต่เครื่องจักรจะพินิจลายนิ้วมือได้เก่งกว่าดวงตาที่ฝึกปรือมาอย่างดีได้อย่างไรกัน เดเซอเรีย่มองเห็นรูปแบบที่คนส่วนมากมองไม่เห็น เธอสามารถอ่านทั้งชีวิตของใครสักคนได้จากเพียงปลายนิ้วมือ ระหว่างการฝึกอบรม เธอหัดอ่านลายนิ้วมือของตัวเอง อ่านลวดลายละเอียด

อ่อนที่ทำให้เธอไม่เหมือนใคร สเตลลามีแผลบนนิ้วชี้ข้างซ้ายตอนที่เธอทำผิดพลาด ซึ่งเป็นหนึ่งในความเป็นไปได้มากมายที่ทำให้ลายนิ้วมือของพวกเธอแตกต่างกัน

บางครั้งอัตลักษณ์ของเราก็อยู่ที่รายละเอียดเล็กน้อยพวกนี้

อะเดล วินส์ อาศัยในบ้านทรงสี่เหลี่ยมหน้าแคบสีขาวที่โผล่พ้นชายป่า
บ้านที่ในตอนแรกสร้างโดยตระกูลผู้ก่อตั้งและสืบทอดกันในครอบครัว เดอควัวร์นับแต่นั้นเป็นต้นมา ตอนเธอเพิ่งแต่งงานใหม่ๆ ลีออน วินส์สามีของเธอเดินสำรวจทั่วโถงทางเดินเพื่อประเมินเครื่องเรือนโบราณ เขาเป็นช่างซ่อมที่ฝันอยากเป็นช่างไม้ ไล่นิ้วมือไปตามขาโต๊ะเรียวยาวขึ้นชมงานฝีมือแสนประณีต ไม่คิดไม่ฝันว่าวันหนึ่งจะได้มาอาศัยในบ้านที่เยี่ยมไปด้วยประวัติศาสตร์ แต่นั่นละ เขาก็ไม่นึกเหมือนกันว่าตนจะมีโอกาสได้แต่งงานกับสาวตระกูลเดอควัวร์ หญิงสาวผู้สืบสกุลอันทรงเกียรติ เขาสืบประวัติต้นตระกูลของตนเอง พบว่าต้นตระกูลทำไร่ไถนาอยู่มาอย่างยาวนานและวาดฝันจะสร้างรุ่งเรืองในโลกใหม่ ก่อนจะพบว่าลุยเซียนาอากาศร้อนและชื้นเกินไปสำหรับอยู่จึงเลือกปลูกอ้อยแทน ทว่าความคิดอันยิ่งใหญ่ดันถูกความเป็นจริงอันโหดร้ายบดขยี้ นั่นเป็นมรดกที่เขาได้รับ พ่อแม่ของเขาประเมินสถานการณ์ตามความเป็นจริงเลือกทำโรงขายเหล้าเถื่อนชื่อเซอร์ลีโกดที่ซานเมืองแมเลิร์ด แมเลิร์ดซึ่งกลายเป็นเมืองเศรษฐาสนามากขึ้นจะสืบสาวโคกนาฏกรรมของธุรกิจอันผิดบาปนี้ในภายหลัง พี่น้องตระกูลวินส์ทั้งสี่คนไม่มีใครอายุยืนกว่าสามสิบปี ลีออนผู้อ่อนแอตายไปก่อนเพื่อน

บ้านสี่ซิดจางตามกาล ทว่ายังเหมือนกับที่เดเซอเรย์จำได้ เธอเดินเข้าไปยังลานโล่ง บีบมือลูกสาวแน่นขึ้น รู้สึกปวดบ่ามากขึ้นทุกอย่างก้าวภาพเสาทองเหลือง หลังคาสีเขียวไข่มุก เกลี้ยงแคบหน้าบ้านที่แม่มักนั่ง

บนเก้าอี้ เด็ดถั่วแขกลงในชามใส่น้ำ แม่ของเธอยังคงพอมบาง เส้นผม
สยายลงตามแผ่นหลัง ที่ขมับเริ่มมีไรผมสีเทาแซม เดเซอเรียหยุดเดิน
ลูกสาวยังคงอดคอ เดือนปีที่ล่องผ่านผลึกเธอกลับไปยังช่วงเวลาในอดีต
ราวกับฝ่ามือที่ดันแผ่นอก

“ฉันก็คิดอยู่ว่าเมื่อไหร่พวกแกจะกระเตงกันมาถึงนี่ รู้ไหมว่า
ลูโธร.มาบอกว่าเห็นแก” แม่พูดกับเธอ แต่สายตากลับจับจ้องเด็กน้อย
ในอ้อมแขน “ตัวใหญ่จนอุ้มแทบไม่ไหวเลยละสิ”

เดเซอเรียปล่อยลูกลงในที่สุด เธอปวดหลัง แต่อย่างน้อยความ
เจ็บปวดนี้เป็นสิ่งที่เธอคุ้นเคย ร่างกายเจ็บร้าวเตือนให้เรตื่นตัว ระแวด
ระวัง ซึ่งดีกว่าความด้านชาที่เธอรู้สึกขณะนั่งบนรถไฟ เคลื่อนไปข้างหน้า
ทว่ากลับรู้สึกไม่เขยื้อนไปไหน เธอสะกิดให้ลูกสาวเดินไปข้างหน้า

“ไปหอมแก้มคุณยายเร็ว” เธอบอก “ไปสิ ไม่เป็นไรหรอกจ้ะ”

ลูกสาวเกาะขาเธอแน่น เขินอายเกินจนไม่กล้าขยับ แต่เธอก็
สะกิดลูกอีกรอบจนเด็กหญิงค่อยๆ ปีนบันไดขึ้นไป เด็กน้อยลงเลอยู่
ครู่หนึ่งก่อนจะทอดยายของเธอ อะเดลถอยหลังเพื่อมองหน้าหลานสาว
ให้ชัดขึ้น ยกมือลูบผมเปียยุ่งเหยิง

“ไปอาบน้ำอาบท่าเถอะ” หญิงชรากล่าว “พวกแกตัวเหม็นทั้ง
เขียว”

เดเซอเรียคุกเข่าลงบนกระเบื้องแตกร้างในห้องน้ำ อาบน้ำให้ลูกสาว
ในอ่างอาบน้ำชาลิ้งท์ เธอทดสอบอุณหภูมิน้ำด้วยความรู้สึกคล้าย
กำลังฝัน ทั้งกระຈกที่มุมด้านบนสีเข้มคล้ำ อ่างล้างหน้าทรงเปลือกหอย
ที่มีรอยบิน พื้นไม้ที่ยังส่งเสียงเอี้ยดอัดเหมือนสมัยที่เธอต้องย่อง
เข้าบ้านหลังเวลาเคอร์ฟิว แม่นั่งเด็ดถั่วแขกที่เฉลียงหน้าบ้านราวกับ
เป็นชัปากติ กระนั้นเธอกับแม่ไม่ได้พูดกันสักคำตั้งแต่สเตลลาหายตัว
ไป เดเซอเรียเคยโทรศัพท์มาที่บ้าน กล้ากลืนน้ำตาตอนที่แม่พูดว่า

“ฝีมือแก่นั่นแหละ” แล้วเธอจะพูดอะไรได้เล่า เธอเป็นคนกดดันให้ สเทลลาหนีออกจากบ้านเองแต่แรก ที่นี้พอแฝดของเธอตัดสินใจไป เป็นคนขาว แม็กก็โทษเธอเพราะสเทลลาไม่อยู่ให้กล่าวโทษอีกต่อไป

เธอทิ้งตัวลงบนเก้าอี้ในครัว ผ่านไปอดีตใจจึงรู้ว่าเธอนั่งที่ ประจำของตัวเอง แก้วของสเทลลาข้างกายเธอว่างเปล่า แม่ยุ่งอยู่หน้าเตา นานทีเดียวที่เดเซอเรียจะจัดจ้องแผ่นหลังตรงแนวของเธอ

“แหกหายหัวไปทำอย่างนี้เอง” แม่พูด

“หมายความว่ายังไง”

“แกรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร” แม่หันมา ดวงตารื่น “แกเกลียดเรา ขนาดนั้นเลยใช่ไหม”

เดเซอเรียหลุดจากโต๊ะ

“หนูไม่น่ากลับมาเลย-”

“นั่งลง-”

“ถ้าแม่มีเรื่องจะพูดแค่นั้นละก็-”

“แกคาดหวังอะไรล่ะ จู๊ๆ ก็โผล่หัวมาจากไหนไม่รู้ แอมจุ๊งเด็กที่ หน้าไม่เหมือนแกสักกระเบียด-”

“เราไม่อยู่ก็ได้” เดเซอเรียตัดบท “แม่โกรธเกลียดหนูได้เต็มที่เลย แต่อย่าลามปามไปถึงลูกสาวหนู”

“บอกให้นั่งลงไง” แม่ทวนคำพูด หนนี้ลดเสียงลง เธอส่งจาน ขนมปังข้าวโพดชิ้นสี่เหลี่ยมสี่เหลี่ยมมาให้ “ฉันแค่ตกใจ ขอตักใจหน่อย ไม่ได้หรือไง”

หลายต่อหลายครั้งเดเซอเรียจินตนาการว่าตัวเองโทรศัพท์หา ที่บ้าน ช่วงที่เธอไปถึง ดี.ซี. และย้ายเข้าห้องใต้ดินของโรเบอร์ต้า แม่ไม่มี ช่องทางติดต่อเธอเลย หรือช่วงหลังจากที่แซมขอเธอแต่งงานและไปถ่าย ภาพงานหมั้นใต้ต้นซากุระ เธอสอดภาพถ่ายใส่ซองจดหมายพร้อมเขียน